

ĐỀ BÀI

EM HÃY KỂ LẠI MỘT
CUỘC ĐI CHƠI ĐÂY
LÝ THÚ Ở MIỆT
VƯỜN CÂY TRÁI.

Bài làm

Buổi tổng kết cuối năm học vừa kết thúc, mấy đứa chúng tôi rủ nhau về nhà bạn lớp trưởng để làm một cuộc hành trình mà chúng tôi từng ao ước: đi thăm cây trái miệt vườn ở vùng cù lao trù phú và xanh tươi phía trên con sông lớn của xã.

Chiếc thuyền nhỏ chở tám chín đứa chòng chành rời bến. Cũng may là con nước đang ròng, thuyền chúng tôi cũng xuôi theo dòng. Mai và Trúc là hai “thủy thủ” đã quen với sóng nước và kênh rạch nên được giao nhiệm vụ chèo xuồng. Chúng tôi được lệnh ngồi yên không nhúc nhích. Thuyền qua lại lườn lách trên những con mương nhỏ ngang dọc. Chẳng chịt hai bên bờ toàn là cây trái. Sau mười lăm phút chúng tôi cập bến.

Người nhà ông Mười đã được báo trước, ra đón chúng tôi. Ông dẹp đám gai chanh phủ xung quanh vườn cho chúng tôi bước lên. Trước mắt tôi là một thiên nhiên đẹp tuyệt vời với muôn vàn những màu sắc mới mẻ, tinh khôi. Chúng gây ấn tượng thật mát mẻ, ngọt ngào. Bao nhiêu là thứ trái cây chín ần mình trong những tán lá xanh rì. Những trái chôm chôm đỏ ối trĩu cành. Nhìn từ xa, những trái chôm chôm kết với nhau thành từng chùm và những cái gai mềm mại chuyển dần sang màu đỏ cứ tỏa ra như một bông pháo chưa kịp nổ hết mình. Cành cao, cành thấp đều đầy những trái. Chúng tôi rất ngạc nhiên khi thấy cái cây nhỏ và mảnh như vậy lại có thể bông bế lũ con đông đúc, sai nặng mà cây không gãy. Ông Mười nói, ông cũng chú ý đến cành sai, nếu nhìn kỹ sẽ thấy những sợi dây gai buộc chằng chịt, những cành to, cành nhỏ vắn vít nương tựa nhau. Những chùm lớn ở gần đất đã được ông Mười chống bằng cái chạng ba rất vững. Ông Mười xoa đầu Mai đang ngồi thừ trước một chùm trái lớn, bạn ấy cứ mãi mê như bị thôi miên. Mai ngước đầu lên nói một câu thật hồn nhiên “Ôi! Kỳ diệu quá!”. Ông Mười cho phép chúng tôi ăn, chúng tôi vây quanh gốc cây chuẩn bị mở tiệc. Nhưng ông Mười lại cười và ra hiệu cho chúng tôi ngừng tay. Ông nói, chỉ cho phép mỗi đứa ăn một trái thôi, và phải nhắm nháp kỹ mùi vị của nó, sau đó ông sẽ cho thưởng thức loại chôm chôm khác. Tôi ngạc nhiên nhìn ông Mười, nghi ngờ:

– Ủa, chôm chôm sao mà lại có nhiều loại thế hả ông? Cháu cứ tưởng là...

– Thôi mà, cháu cứ ăn phần của cháu đi rồi hỏi sau sẽ rõ...

Nhận trái cây từ tay ông, tôi cố nhắm nháp thật kỹ. Chao ôi! Vị ngọt và hương thơm của nó làm cho tôi thấy như chưa bao giờ nếm được những trái chôm chôm ngon như vậy. Chúng tôi đi sang góc vườn phía xa. Ở đây không phải chỉ họ hàng chôm chôm chiếm ưu thế mà đã có những loại cây mới. Những cây bông boong in bóng xuống mặt kênh. Xanh um và mát cả một vùng trời là những cây măng cụt. Đây rồi, những cây chôm chôm của ông Mười đang phô màu đỏ au đón chúng tôi. Chúng tôi thi nhau nhận xét về nó.

Ông Mười nói: “Các cháu thông minh quá. Nhưng các cháu đã biết câu tục ngữ: *Tốt gỗ hơn tốt nước sơn* chưa nào? Cháu nào giải thích được câu nói đó, ông sẽ cho ném thử trái đầu”.

Chúng tôi đồng loạt giơ tay và tranh nhau xin ông Mười cho phát biểu. Cô bé Mai ít mồm nhất được ông chỉ định. Mai nói: “Thưa ông Mười, như vậy thì trái chôm chôm này sẽ ngon hơn trái lúc nãy bởi nó tốt, nó ngon từ bên trong, mặc dù “nước sơn” bên ngoài của nó không đẹp!”.

Ông Mười đã bóc vỏ sẵn cho Mai ăn. Nhìn bạn nhai chậm chậm và từ tốn, chúng tôi ai cũng ứa nước miếng. Sau khi ăn, Mai thốt lên cái câu quen thuộc của bạn: “Ôi! Thật là tuyệt!”. Sau đó chúng tôi ăn những trái chôm chôm có tên là chôm chôm Long Khánh ấy, thật đúng như Mai nói, nó ngọt dịu hơn, thơm bùi và mọng nước hơn.

Chúng tôi lại theo ông Mười dạo bước trên những lớp lá khô của khu vườn dường như không dấu chân người này. Ôi, nhìn những thảm lá khô cứ gọi lên phong cảnh mùa thu trong văn chương mà chúng tôi đã được học, mặc dù cô giáo đã nói rằng ở đất phương Nam này không có mùa thu.

Sừng sững giữa vườn là những cây sầu riêng với trái lủng lẳng bu quanh những cành cây rắn rỏi và cao vọi. Những trái sầu riêng to đầy gai, một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra khắp vườn.

Chúng tôi như lạc vào xứ thần tiên. Mùi sầu riêng, mùi nhãn chín... thật là ngọt ngào. Chúng tôi lóa mắt bởi muôn vàn màu sắc từ tầng cao đến tầng thấp của cây trái. Màu vàng của bông bông, của cóc, màu trắng trắng của nhãn chín và màu nâu sậm của măng cụt...

Cây nào cũng đầy trái là gai, cành lá sum suê, rậm rịt, đan vào nhau, tạo thành một chiếc dù tuyệt vời giữa trời trưa nắng gắt.

Chúng tôi đi, dạo quanh khu vườn và tìm được ba trái sầu riêng chín. Ông Mười khui cho chúng tôi ăn. Vừa khui sầu riêng, ông Mười vừa kể cách trồng cây trái và nói về mùi vị từng loại. Ông kể say sưa và chúng tôi cũng theo dõi một cách say sưa. Tự nhiên tôi cảm thấy ghen tị với ông Mười và ước mơ có được một vườn cây như vậy. Cứ thế chúng tôi dùng thuyền đi hết từ bờ này đến bờ kia và được chén trái cây no nê. Khi trời đã xế chiều, chúng tôi chia tay ông Mười và lại lên xuồng ra về.

Đến nhà rồi mà mùi trái cây cứ còn vương mãi theo tôi. Tôi thật thích thú khi nghĩ rằng: Mai đây khi lớn lên, mình sẽ trồng một khu vườn cây ăn trái như thế để đem lại nguồn kinh tế lớn cho gia đình và để nuôi cha mẹ một cách chu đáo hơn. Và tối hôm đó, tôi đã mơ, tôi thấy khu vườn của tôi sao giống khu vườn của ông Mười quá.